

замолиха кмета, който съ една кола изпрати пострадалия въ болницата въ града.

Макаръ Иванъ да знаеше, че баща му бѣ пострадалъ по своя-собствена вина — поради пиянство и нередовенъ животъ — все пакъ често отиваше въ града и го посещаваше въ болницата.

Следъ повече отъ два месеца болниятъ до толкова се бѣ поправилъ, че можеше колко-да е да говори и да ходи. И щомъ видѣ подобренieto си, той пророни сълзи отъ радостъ и тихо пошепна : „Боже, благодаря ти: Ти ме спаси“!

Достатъчно укрепналъ, синътъ му Иванъ го върна въ село и отново го настани въ поправената и пристегната отъ него кѣща. Чувствувайки се вече добре и дълбоко разкаянъ, той изказа своята гореща благодарностъ на свещеника, учителя и кмета, дошли да го навестятъ, задето бѣха се погр жили да го изпратятъ на лѣчение. „Нека Господъ възнагради Васъ и моя добъръ синъ за доброто, което ми направихте“, рече той развълнуванъ.

И отъ този день нататъкъ той нищо вече спиритливо не турваше въ уста, ходѣше всѣки день на църква и работѣше, колкото можеше и колкото синъ му Иванъ му позволяваше, тъй като той главно се грижеше за него. Па полека-лека се забрави и прозвището му „Безбожникътъ отъ Малкоцево“.

*
* *

Малката камбана отъ църквата на Малкоцево удари . . . Тя викаше селянитъ въ църквата за Рождество Христово. По потъналитъ въ блѣстящъ като сребро снѣгъ улици трѣгнаха малкоцевци . . . Между тѣхъ личеше и Иванъ — вече отдавна жененъ — съ стопанката и дветъ си деца, които вървѣха отъ дветъ страни на дѣда си Вѣлка . . .

Ярко освѣтленитъ прозорци на Малкоцевската църквица приветливо гледаха изъ между клонитъ на отрупанитъ съ снѣгъ дървета. Камбанниятъ звънъ тържествено се носѣше надъ селото . . . Отъ небето гледаха безборйни звезди, прилични на кандилца, запалени отъ Божията рѣчка.

